

[Undervisningsministeren.]

blikket. Der skulde altsaa blive en Margen, som helst skulde kunne anvendes til andre Formaaler end just Det kongelige Teaters Opera.

Man har spurgt: Kan dette nu holde? Der er altsaa denne Margen, det giver en vis Sikkerhed. Jeg har vist, hvilke Bespærelser der er foretaget i de senere Aar, jeg har paavist, at Budgettet er ædrueligt lagt. Der kan naturligvis komme Jordskælv og frygtelige Epidemier og andet, som ingen er Herre over, *force majeure*, som man kalder det — ja, under saadanne Forhold kan ingen Beregninger holde Stik, men under almindelige Forhold mener jeg, at disse kan. Man har fra Folketingsudvalget spurgt mig, hvad der vilde ske, hvis det ikke holdt Stik. For det første er der altsaa en Margen paa 130 000 à 140 000 Kr. at løbe paa, som helst ikke skulde anvendes til Teatret, men til andre Ting, men som eventuelt kunde anvendes til Operaen. Men derudover har jeg svaret, at hvis det ikke kan holde, ja, saa maa Teatret foretage de fornødne Indskrænkninger. Det haaber jeg imidlertid ikke, der bliver nogen Nødvendighed for, og hvad der hidtil foreligger, tyder heller ikke derpaa.

Det forekommer mig ikke urimeligt, at Staten anvender to Beløb — det ene svarende til Teatrets Forlystelsesskat, det andet svarende til en tilsvarende Forlystelsesskat paa Radioen — til den kulturelle Fond og til den Brug, jeg her har omtalt. Staten har jo en meget stor Indtægt af Forlystelsesskatten. Jeg har her den sidste Opgørelse, for Aaret 1933—34; jeg tror ikke, den endnu er offentliggjort, jeg har ved Velvilje fra vedkommende Myndighed faaet Tallene. Det fremgaar deraf, at i dette Aar, 1933—34, har Statens Indtægt af Forlystelsesskatten, *Statens* Indtægt altsaa, ikke været mindre end 5 403 595 Kr., eller med andre Ord omtrent halvsjette Million. Af denne Forlystelsesskat falder ikke mindre end omtrent 3 Mill. Kr. paa Storkøbenhavn: paa det egentlige København 2 271 897 Kr., paa Frederiksberg 522 248 Kr., paa Gentofte 153 775 Kr., tilsammen nøjagtig 2 947 920 Kr., altsaa omtrent 3 Mill. Kr.

Der har under Debatten om dette Lovforslag været talt om — det blev sagt i Folketinget fra en vis Side —, at Provinslytterne efter Forslaget skal betale 325 000 Kr. til Det kongelige Teater. Det har intet som helst paa sig. For det første er der ikke Tale om Provinslytterne alene, ogsaa de storkøbenhavnske Lyttere er jo med at svare Licens til Radioen, som sættes i

Forlystelsesskat. Men dertil kommer, at efter Forslaget skal Lytterne ikke betale een Øre mere end nu; de beholder den Licens, de har, og skal ikke betale een Øre mere, der sker ingen som helst Forhøjelse af Lytternes Udgift. Men Radiofonien kommer ind under Forlystelsesskatten ligesom Teatrene, en Forlystelsesskat, der begrundes sagligt og godt dermed, at det er en Livsbetingelse ogsaa for Radiofonien, at Kunstens levende Kilder ikke udtørres. Derfor er denne Ordning til Gavn for Radioen, og dermed til Gavn for Lytterne, og disse kommer ikke til at betale een Øre mere end nu.

Jeg tror, at jeg hermed har sagt tilstrækkeligt, i hvert Fald paa dette Stadium af Forhandlingerne, og skal nu til Slut anmode det høje Ting om en hurtig Behandling af Forslaget. Man kan vel betragte det som givet, at dette Lovforslag, der har samlet det store Flertal af tre Partier i det andet høje Ting, ogsaa har et betydeligt Flertal for sig i dette høje Ting; men naar dette er Tilfældet, vil jeg meget indtrængende henstille til det høje Ting hurtigt at tilendebringe Behandlingen af Forslaget. Det har nemlig den største Betydning for Teatret. Det har jo været saadan i de senere Aar, da der ikke var en fast Teaterordning, og da Teatret maatte drives paa aarlig Finanslovsbevilling, eventuelt med tilhørende Tillægsbevilling, at Teatrets Ledelse — for at Rigsdagen kunde staa frit — hvert Foraar maatte opsiges hele Personalet, en Del af det allerede fra 15. Februar, en Del af det fra 1. April. Det er naturligvis altid en meget uheldig Ordning, der skaber Uro og Usikkerhed og meget triste Forhold for Personalet. Det vilde derfor have den allerstørste Betydning, om der i denne Vinter kunde blive fornøden Ro, ogsaa af Hensyn til Teatrets fremtidige Virksomhed, hvori Staten ikke blot som Repræsentant for hele den danske Nation i Kraft af Teatrets kulturelle Værdi er interesseret, men hvori Staten ogsaa er økonomisk interesseret; jo bedre Teatret gaar, des større bliver ogsaa Forlystelsesskatten, des større Overskud bliver der til Statskassen ud over de 220 000 Kr., jeg har omtalt. Det vilde være af den største Betydning, om Teatret kunde faa et saadant fast Grundlag og en saadan Ro om hele sin Virksomhed, at Teaterledelsen sammen med hele Personalet kan forberede Fremtiden baade økonomisk og repertoiremæssigt paa længere Sigt, end det har været muligt de sidste Aar.

Dermed beder jeg det høje Ting ikke blot modtage dette Lovforslag med den Velvilje, som jeg paa Forhaand venter og